

Óli Jacobsen

Børnini hjá Victor: MISTU BEIGGJAN, HANS CHRISTIAN, Á SJÓNUM

Tað vóru skakandi tíðindi, ættin fekk undan jólum í 1963. Hans Christian slerdi út av trolaranum Vágbingi

Esmar, Ragnhild og Victoruttan fyri Pæturskirkjuni

3. partur

Harriet, dóttir Victor, hevur serlig minni frá sínum barna- og ungdomsárum. Hon greiðir frá nøkrum av teimum:

Pápi bar yvir við mistøk

Ein dagin tók eg súkkuluna hjá pápa úr kjallaranum uttan at hava biðið um loyvi. Skúlafelagin, Edel Maria, dóttir Honnu og Jóan Jakku Eliassen, og eg royndu at læra okkum at súkkla.

Fyrst fór eg ein túr, og síðani fór Edel Maria. Men tíverri koyrir hon út av oman av vegnum og brýtur beinið. Hetta hevði við sær, at hon mátti til Klaksvíkar á sjúkrahúsið.

Eg gekk í Fuglafirði við ringari samvitsku og øgiliga kedd um vin-konuna, sum eg var so góð við.

Ein dagin, meðan Edel Maria lá á sjúkrahúsinum, gekk hurðin á stovuni, har hon lá, og inn kom pápi mín. Hann fór beint yvir til

hennara song. Edel Maria brestur í grát, tí hon er bangin fyri, at hann fer at harta hana, tí hon hevur skurslað honum súkkuluna so illa. Men hann gevur henni ein pakka, og tá hon pakkar upp, er tað ein vøkur dukka. Tað, sum hevði verið sorg, bleiv til gleði.

Tað varð ongantíð sagt nakað við meg um tað skeiva, ið eg hevði gjørt. Foreldrini hava ivaleyst vitað, hvussu ringt eg hevði tað.

Ferðin til Róm við pápa

Tað var í 1954, at Esmar Fuglø ringdi til pápa mín at bjóða honum og mammu ein túr til Italia saman við sær og konuni, Ragnhild. Men mamma setti sær ikki føri at fara, tí hon var ikki røsk á sjónum og hevði ringt høvd, plágaðist nógv av høvuðpínu. Pápi spurdi so meg, um eg vildi koma við honum, tí honum dámdi ikki at fara einsamallur so langan veg. Eg segði, at tað vildi eg fegin.

Vit fóru avstað um hálvan septembur við Tjaldrinum.

Veðrið var ringt, tá ið vit fóru avstað, nógvur stormur. Tí var eg ongantíð úr koyggjuni, fyrr enn vit nærkaðust Danmark. Pápi var tó uppi á øllum túrinum, tí hann hevði góða sjónatúr. Vit komu til Danmarkar í øllum góðum og fóru har í tveir dagar. So gekk leiðin til Róm. Vit fóru við toki allan vegin til Róm har vit komu kl. 8 á kvøldi.

Í Pæturskirkjuni

Í Róm fóru vit í fleiri dagar og sóu ymiskt. Vit fóru í Sankta Pæturs kirkjuni. Hon var sera flott og stór. Mitt á gólvnum var eitt stórt opils, hvar fólk stóðu og kastaðu pengar niður í fyri at fáa syndafyrigeving. Eg minnst, hvussu synd pápi tykti í teimum, at tey skuldu vera so blind fyri evangeliinum. Eisini fóru vit á plássinum framman fyri hjá pávanum, men hann sóu vit ikki. Har var eisini sera flott.

Vit fóru eisini í Kolosseum, har tey kristnu fóru kastað fyri vill

djór. Har fóru eini 50.000 sitipláss til áskoðararnar. Vit fóru eisini at hyggja at katakombunum, har tey kristnu máttu krógva seg undan atsókn. Tær sigast at vera 900 km langar. Men har var so óhugnaligt at vera, at vit fóru bara heilt stutt inn.

Vit fóru eisini í einari aðrari kirkju, har tað var ein ógvuliga stór trappa frammanfyri. Fólk grulvaðu upp ígjøgnum hesar trappur og grótu. Trappan var so slitin á miðjuni, at tað var stóru bugur í henni.

Í Róm fóru vit eisini inni hjá einari trúgvandi familju. Har fóru vit við til andakt í fullari stovu av fólk. Tey fóru so hjartalig og blíð.

So til Capri og Milano

Vit fóru síðani úr Róm við toki suður til Capri, har vit fóru í tveir dagar og sóu okkum um. Vit fóru m.a. við róðrarbáti í "Den blå grotte". Í Capri fóru gøturnar sera trongar og steinbelagdar. Vit fóru eisini í gamla Pompei, sum bleiv gravlagdur av einari vulkan, men seinni útafturgrivin. Tað var sera áhugavert at síggja.

Vit fóru síðani norðureftir og steðgaðu í Milano, har vit steðgaðu ein dag. Har vitjaðu vit ta víðagitnu hvítu marmordómkirkjuna, ið hevur 130 torn. Í Milano fóru vit til gudstænastu, har eitt sera stórt kór sang ógvuliga væl.

Síðani fóru vit longur norðureftir og steðgaðu í Sveits í tveir dagar. Haðani koyrdu vit til Týsklands, har vit steðgaðu í tveir dagar í Hamburg. Vit vitjaðu ein mann, sum Esmar kendi, sum æt Herman Müller. Hann var trúboðari og hevði ofta vitjað í Føroyum. Tey fóru so sera blíð. Eg minnst, at konan var so fitt, hon minti meg um Ellu Sloan, var so lívlig sum Ella. Tá vit fóru kom-in heimaftur, frættu vit, at hon bráðliga var deyð. Tað mátti vera trist hjá Hermanni. Hetta var seinna kona hansara. Í Hamburg fóru vit á møti hjá einari brøðrasamkomu. Býurin var ógvuliga illa farin av krígunum. Haðani fóru vit til Danmarkar, har vit aftur steðgaðu í tveir dagar, áðrenn vit fóru heim aftur við Tjaldrinum.

Ein ógvuliga spennandi og áhugaverdur túrur var at enda komin.

Fór Victor aftur til kirkjuna?

Í sambandi við hesa ferð komu tey tíðindi at ganga í Føroyum, at Victor hevði vitjað pávan og var farin at ganga í kirkju! Hetta avsannaði ein versonur í bløðunum. Hann var bara í kirkju, tá ið tað var til jarðarferð.

Vanlukkan við Hans Christian

Hans Christian, beiggi, var eisini virkin í samkomuni. Hann hevði javnan orðið á møtum. Hann dugdi væl at spæla harmoniku, eisini hevði hann eitt sangkór eitt skifti.

Tann 22. desember 1963 hendi ein ræðulig vanlukka umborð á Vágbingi, tá ið Hans Christian slerdi út og ikki varð fingin aftur. Hann var bara 28 ára gamal.

Thorleif Bech úr Porkeri greiddi soleiðis frá:

Harrietuttan fyri Pæturskirkjuni